

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Fiica Infernului

Cartea întâi a seriei

STRINGENT

DYANA PÎSLARU

2019

Începuturi	7
Capitolul 1: O lume nouă	19
Capitolul 2: Numele ei e Crystal.....	32
Capitolul 3: Tentații... muritoare	44
Capitolul 4: Posesiv	58
Capitolul 5: Vizita.....	68
Capitolul 6: Demon la comandă.....	82
Capitolul 7: Urăsc să te iubesc	90
Capitolul 8: Paranoia.....	99
Capitolul 9: Secretul tău e în siguranță.....	112
Capitolul 10: Bărbatul din umbră.....	124
Capitolul 11: O clipă de normalitate	133
Capitolul 12: Ordinul Agh'tara	145
Capitolul 13: Adevăratul chip	157
Capitolul 14: Revedere	172
Capitolul 15: Fuga din Azraat	181
Capitolul 16: Legenda neîmblânzitului Phiara	199
Capitolul 17: Îmi doresc.....	216
Capitolul 18: Inimi frânte	227
Capitolul 19: Eadan	239
Capitolul 20: Captivă.....	259
Capitolul 21: Omoară-mă!	273
Capitolul 22: Întuneric.....	291
Capitolul 23: Fantasme	301

Capitolul 1: O lume nouă

Cincizeci de ani mai târziu

— De ce nu mai lupti? mă întrebă, forțându-mi privirea să rămână ațintită asupra lui.

În mod curios, inima îmi bătea într-un ritm normal, teama constantă dispăruse, iar eu îl înfruntam pe bărbatul misterios fără ezitare. Nu mă gândeam la întrebare, deși prezența lui părea să-mi spună că soarta mea depindea de răspunsul pe care aveam să i-l ofer. Eram prea ocupată cu dezlegarea misterului său pentru a-mi face griji pentru răspunsul meu. Ochii mei căutau cu înverșunare chipul de dincolo de întunecimea mantiei care-l acoperea. Nu era decât o siluetă fără chip, dar eu eram sigură că exista și o față careia să-i asociez cruzimea. Voiam să știu împotriva cui luptam, voiam să-l privesc în ochi pe cel pe care-l uram cu atâta fervoare, pe cel care mă îngrozea numai gândindu-mă la el.

— De ce nu mai lupti, Fiică a Infernului? repetă întrebarea, întărind strânsarea mâinii în jurul gâtului meu, gest ce mă făcu să icnesc dureros.

— Oprește-te! am îngăimat, chinându-mă să trag aer în piept.

În fața ochilor larg deschiși au început a se derula imagini macabre în legătură cu familia mea. Arryn, Leth și Cora erau în pericol. Rraghal se zbătea furios în mijlocul unei mulțimi de cadavre, sfâșiind trupuri fără viață, asemenea unui animal sălbatic. Iar el, ticălosul fără chip care mă sugruma, prindea contur, întunericul adânc din fața mea luând chipul lui L'ewilh. Inima începu să-mi bată cu putere. Mi-am înfipt mâinile în brațul lui, zbatându-mă să mă eliberez. Dacă de forță misterioasă de până acum mă temeam cu toată ființa,

Respect pentru oameni și cărți

pentru L`ewill nu exista decât o ură nestăpânită și o puternică dorință de răzbunare. În fața lui aveam puterea și curajul de a lupta, așa cum n-o puteam face în fața enigmaticului om al Agh'tara.

Forțele însă îmi erau epuizate. Nu aveam putere să-l îndepărtez de mine. Nici nu mă puteam mișca. În mintea mea, încă-l strigam pe Rraghal. Dar Rraghal era pierdut, și nimeni nu-mi sărea în ajutor.

Rânjetul malefic și plin de mândrie al lui L`ewill se lărgea, în vreme ce mâinile sale îmi cuprindeau tot mai aprig gâtul, sufocându-mă cu furie. Zbârnâitul soneriei mă îndemnă să deschid ochii. Tresărind, m-am ridicat în capul oaselor, privind confuză de jur împrejurul încăperii. Eram încă acolo, în patul meu, iar strânsoarea puternică a lui L`ewill dispăruse, deși puteam să jur că încă îi simțeam ghearele în jurul gâtului. Am pipăit locul cu o ușoară disperare, străduindu-mă să mă desprind cu totul de visul pe care tocmai îl experimentasem.

Abia când soneria a răsunat în liniștea apartamentului pentru a doua oară mi-am dat seama că ea nu fusese parte din vis. Am aruncat așternuturile într-o parte și m-am ridicat, trecându-mi agitată mâinile prin păr. Cu pași mici și leneși, am părăsit dormitorul și m-am îndreptat spre ușa de la intrare, aruncând o privire în oglinda de alături înainte de a pune mâna pe clanță.

— Ah, domniță, chiar când îmi pierdusem speranța! chicoti bărbatul cu un zâmbet până la urechi de îndată ce-mi întâlni privirea.

— Ce vrei, Adam? am întrebat, încă frecându-mi somnoroasă ochii.

I-am întors spatele, îndreptându-mă alene spre bucătărie. Mă urmă numaidecât, înțelegându-mi gestul ca o invitație. Eram prea obosită pentru a-l zori. I-am aruncat, în schimb, o privire plictisită peste umăr, turnându-mi cafeaua în singura ceașcă curată pe care o mai aveam în bucătărie.

Respect pentru oameni și cărți

— Instalatorul pe care îl voiai poate veni abia marți dimineață, mă anunță, făcându-se comod pe canapeaua micuță din living. Și... vecinii se vaită de sunete ciudate venind din apartamentul tău în fiecare noapte. Am zis că-i musai să mă asigur că nu organizezi niciun dezmăț aici.

Am ridicat ceașca, inspirând adânc, și m-am întors cu fața spre el, rezemându-mi spatele de blatul de bucătărie. Bărbatul, trecut de vârsta a doua, se ținea încă bine pe picioare, iar postul de administrator al blocului părea a-i prii. Cum majoritatea chiriașilor erau femei, bătrânul se simțea în al nouălea cer. Nici nu se mai văita când liftul nu funcționa cu săptămânile, iar el trebuia să urce pe scări atunci când venea vorba de plata chiriei. Să glumească cu „domnițele” singure din bloc era una dintre activitățile sale favorite. Eu însă nu eram în dispoziția necesară pentru glumele lui nesărate. Nici nu-mi făceam prea multe griji pentru lipsa mea de respect, deși, conform standardelor acestei societăți, trebuia să fac un exces de politețe în fața celor de vârsta lui.

— Dacă vei căuta, e foarte probabil să găsești un bărbat leșinat în cadă și unul legat cu cătușele de patul din dormitor, am îngâimat, privindu-l cu seriozitate. Hm, ce spui? E musai să-i dezlegi, ori mă lași să continui dezmățul și în noaptea asta?

Începu să râdă zgomotos și se ridică de pe canapea, privind în treacăt restul apartamentului.

— Hei, e datoria mea să mă asigur că politica clădirii e respectată de chiriași! râse el, ridicându-și mâinile deasupra capului, în semn de predare.

— Nu te puneam să chemi un nenorocit de instalator degeaba, Adam! am continuat eu, rotindu-mi gâtul pentru a scăpa de amorțeală. Țevile astea scot un zgomot îngrozitor, zici că o întreagă familie de șobolani și-a făcut casă în interiorul lor.

— Nu-ți face griji, se rezolvă până săptămâna viitoare! mă repezi, fluturându-și mâna. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

Am dat drumul ceștii și am privit ceasul de la încheietură,

Respect pentru oameni și cărți

oftând adânc. Era trecut de ora amiezii, ceea ce însemna că oricum alarma avea să mă trezească în curând.

— Oricum trebuia să plec la muncă, deci n-ai de ce-ți face griji, l-am liniștit, conducându-l aproape forțat spre ieșire. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă pregătesc de plecare.

Păși în holul întunecat, apoi se roti din nou spre mine.

— Serviciu ușor, Crystal! mă salută, de dincolo de ușa pe care mă pregăteam să o închid.

Am dat fără chef din cap în semn de răspuns, apoi am închis. Privind pentru a doua oară ceasul, mi-am îndreptat pașii spre baie, în minte apărându-mi din nou scenele pe care le trăisem înainte ca soneria să mă trezească. Am lăsat pijamalele pe podea în drumul meu spre baie, și am năvălit sub apa rece de sub duș.

După ritualul mamei, m-am trezit în lumea aceasta singură, fără nicio putere și nicio cale de a lua legătura cu ei. Mi-a fost greu să mă integrez, totul fiind complet diferit aici. Nu-mi puteam folosi magia, de parcă puterile mele nici nu existau. Mă transformasem dintr-o luptătoare cu sânge întunecat într-un om simplu și vulnerabil. Am mers prin întreaga lume, vizitând țărâmurii noi, unele mai ciudate ca altele, cu oameni de toate felurile. Toți însă erau la fel, în ciuda micilor diferențe: simpli și muritori. Se nășteau, îmbătrâneau și mureau. Iar eu, o ființă ce nu îmbătrânea, odată cu trecerea anilor, am fost nevoită să trec neobservată în această lume banală. Nu puteam sta mult timp într-un loc, drept pentru care în cei cincizeci de ani petrecuți aici am avut identități cât pentru un oraș întreg. Am fost nevoită să lucrez pentru a supraviețui, să-mi caut mereu o locuință, să stau departe de orice om din preajma mea, lucru ce s-a dovedit al naibii de dificil. Nu voiam să mă atașez de nimeni, crezând că va veni momentul să mă întorc în lumea mea.

Începeam să-mi pierd speranța că asta se va mai întâmpla vreodată. Zeci de ani au trecut de atunci. Pentru

Respect pentru oameni și cărți

un nemuritor era o nimica toată, însă tocmai nemurirea mă făcea să înnebunesc aici. Vedeam cum timpul trecea peste lume, totul și toți se schimbau, iar eu rămâneam aceeași. Tot singură, așteptând, trăgând speranțe că într-o zi totul va reveni la normal; la normalul meu.

Mă durea să nu știu la ce aveam să mă întorc în cazul în care visurile mi s-ar fi îndeplinit. Nu știam dacă ai mei îl învinseseră pe L' ewilh, dacă mai erau în viață sau nu. Vina de a fi renunțat la speranță se manifesta sub forma unui coșmar pe care-l tot aveam de la o vreme. „De ce nu mai lupți” era întrebarea pe care, cu vocea distorsionată a bărbatului din Ordin, subconștientul mi-o adresa. Pentru că, în adâncul meu, singura întrebare care îmi măcinase cugetul încă de când am ajuns aici era „Ei sunt în regulă? Sunt în viață, ori pârlitul le-a făcut de petrecanie?” Renunțasem la gândul de a mă întoarce, și subconștientul mă blama pentru asta. Iar coșmarul morții mele avea grijă să nu uit. Să nu uit că aveam nevoie de mine și nu puteam să mă opresc din a lupta.

Am ieșit în grabă din baie, îmbrăcând hainele de muncă, pe care le aveam pregătite încă de seara trecută, cu gândul la cafeaua pe care o lăsasem în bucătărie. Încă mai aveam timp la dispoziție, o puteam savura pe terasă, privind asfințitul, așa cum o făceam în fiecare seară. Era, printre altele, un moment scurt și intens, în care-mi aminteam de acasă. Am deschis televizorul, căutând plictisită un canal de știri, apoi mi-am luat ceașca și am pășit în aerul înăbușit de afară, inspirând adânc. Ultimele raze ale soarelui pătrundeau jucăușe printre clădiri, aruncând umbre distorsionate pe pereții scorojiți, înnegriți de vreme, ai blocurilor de apartamente. De dincolo de colțul clădirii vecine, soarele încă îmi zâmbea, ca un ultim salut, înainte de a se pierde sub linia orizontului. Cu privirea ațintită asupra nuanțelor îmbinate de galben și roșu ale cerului, m-am cuibărit pe canapeaua improvizată, în fața ghivecelor mari de camelie și azalee.

Am sorbit o gură din cafeaua deja rece, îndreptându-mi

Respect pentru oameni și cărți

atenția spre știrile de la televizorul din living. Era modul în care aflam mai multe informații despre oamenii de aici, despre felul lor de-a fi și despre cum funcționa lumea lor. Deși trăiam alături de ei de mult timp, continuau să mă uimească. Erau atât de morbizi și plini de răutate!

Prezentatoarea vorbea despre războiul crud din Orientul Mijlociu. Era o știre pe care o auzisem frecvent în ultimii ani. Oameni nevinovați piereau în calea planurilor mărețe și mârșave ale unor conducători, copiii orfani își plâneau părinții prinși sub dărâmături, ori se luptau pentru viețile lor, plini de răni pe care ți-era teamă să le privești. Dar nimănui nu părea să-i pese. Era doar un subiect oarecare, dezbătut la știrile de la ora șase. Cu toții erau prea ocupați cu propriile vieți.

Până la urmă, lumea aceasta nu era atât de diferită de a mea; oamenii erau la fel de cruzi și malefici. Erau la fel de pasivi în fața suferinței semenilor, la fel de egoiști. Aveau același scop ca oamenii din lumea mea: puterea. Acasă, puterea era măsurată în energia spirituală, aici totul se rezuma la bani. Și călcau pe oricine în picioare pentru a-și atinge scopurile.

Ei nu aveau demoni împotriva cărora să lupte, ci se aveau unii pe alții și era de ajuns. Ce nevoie mai aveau de creaturi ale Infernului când se pricepeau de minune să-și distrugă lumea singuri?

Începeam să cred că aceia pe care mă obișnuisem să-i consider cruzi și malefici nu erau nici pe departe la fel de periculoși ca oamenii de aici. Lumea asta era sufocată de răutate, exact ca cea din care venisem eu, singura diferență fiind că nenorociții acestui univers erau oamenii simpli, care nu aveau puteri supranaturale, ci doar plăcerea de a face rău celorlalți.

Am avut timp să deprind toate obiceiurile lor, am învățat să joc rolul unei fete simple, neajutate. O fată care lucra la un restaurant de la marginea orașului San Francisco.

Toată lumea considera Statele Unite ca fiind „țara tuturor

Respect pentru oameni și cărți

posibilităților”. Am zis că era vremea să mă pierd în mulțimea pestriță de aici. Am traversat oceanul și am ajuns ospătar. Aș fi putut face orice altceva, dar scopul meu era să nu ies în evidență. Fiind nevoită să muncesc pentru a supraviețui, am ales cele mai ne semnificative joburi, cu care eram convinsă că mă puteam... pierde în mulțime.

Soneria telefonului a reușit să mă desprindă din starea de meditație. Nici măcar nu-mi dădusem seama cât de repede trecuse timpul. M-am ridicat, lăsându-mi ceașca pe masă, și am intrat în sufragerie.

Cât de dor îmi era de metodele noastre de comunicare! Aici, aveam nevoie de un telefon pentru asta, un amărât de aparat ce se voia a fi mai inteligent și mai costisitor pe măsură ce anii treceau. Totul devenea astfel odată cu trecerea anilor. Era frustrant. Pe lângă toate astea, viața în lumea mea, luptele pentru supraviețuire și provocările pe care le întâlnisem păreau o nimica toată. Cei de aici duceau o luptă mult mai crâncenă cu sistemul, cu semenii și cu ei înșiși.

Imediat ce am dus telefonul la ureche, am auzit vocea calmă și zglobie a colegei mele.

— Tocmai am plecat de acasă, Crystal, mă informă ea. Îți spun, dacă șeful ne va băga din nou în tură de noapte săptămâna viitoare, o să înnebunesc! Știi de când n-am mai ieșit într-un club?

A făcut o pauză, în telefon auzindu-se doar râsul ei colorat. Am rămas în liniște.

— Tu ești pregătită? mă întrebă, dregându-și zgomotos vocea.

— Da, Brianna! Mi-am terminat cafeaua și acum mă pregătesc de plecare, i-am răspuns, căutându-mi jacheta de piele prin maldărul de rufe de pe marginea canapelei. Cât despre tura de noapte, am continuat eu, râzând, bucură-te că avem clienți mai puțini, ceea ce înseamnă mai mult timp de relaxare.

M-am încălțat repede și, după ce mi-am luat geanta de pe masa din hol, am ieșit din apartament, încă vorbind cu

Respect pentru oameni și cărți

Brianna. Era timpul să ies din nou în lume, să fiu una de-a lor. În momentul acela, orice era mai bine decât să stau în apartamentul meu, făcându-mi speranțe deșarte.

*

— În sfârșit, ai ajuns! strigă Brianna, când am intrat pe ușa din spate a restaurantului.

Am dat plictisită din cap, îndreptându-mă spre vestiare. Fusesem nevoită să schimb două autobuze și să merg pe jos pe o stradă blocată din cauza lucrărilor. Broscuța cu care îmi făceam veacul zăcea într-un service din celălalt capăt al orașului. În momente ca acesta mi-era și mai dor de lumea mea; acolo nu-mi lua o eternitate să ajung dintr-un loc în altul și, cu siguranță, nu aveam nevoie de o grămadă de fiare pentru a mă deplasa. Mă obișnuisem însă, iar acum mi se părea normal. Aveam impresia uneori că tot ceea ce îmi aminteam despre viața mea anterioară nu era altceva decât un vis.

Mi-am lăsat jacheta și geanta în vestiar, apoi am ieșit, chinuindu-mă să-mi prind șorțul pe care șeful insista să-l purtăm.

— Se pare că avem noroc în seara asta, râse Brianna, sprijinindu-se în coate, să poată privi spre clienții așezați la mese. N-am ieșit eu în club, dar a venit clubul la noi!

Am făcut un pas în față și mi-am aplecat capul, urmărindu-i privirea fără prea mult chef. Una dintre mesele mai îndepărtate era ocupată de o gașcă de bărbați tineri, îmbrăcați în negru. Toți aveau aerul acela de băiat rău care reușea s-o atragă pe Brianna de fiecare dată.

— Nu i-am mai văzut până acum, am rostit, încă privind spre ei. Presupun că nu sunt din zonă.

— Are loc o competiție săptămâna viitoare, mă lămuri ea. Cei de acolo sunt luptători, continuă, ridicându-și bărbia spre ei.

Am dat dezinteresată din cap, întorcându-mi iute atenția spre paharele întinse de-a lungul tejghelei. Brianna își luă

carnețelul de comenzi și fugi spre mesele tipilor, chicotind. Era o fire copilăroasă, dar, atunci când venea vorba de bărbați, se transforma într-o prădătoare. Păcat că de multe ori ajungea să fie chiar ea prada și îmi revenea mie sarcina de a o consola.

Puteam spune că era cea mai apropiată de ceea ce aș fi putut numi „prieteni”. E adevărat că nu voiam să-mi creez nicio relație, dar mi-ar fi fost imposibil să trăiesc cincizeci de ani ca o singuratică, fără să interacționez cu cineva. De fiecare dată când mă hotăram să mă mut din nou, rupeam acele legături și mă asiguram că nu aveam să fiu găsită.

M-am stabilit în San Francisco în urmă cu un an și am întâlnit-o pe Brianna în localul ăsta blestemat, iar de atunci am devenit colege și, într-un fel, prietene. Până acum, era singurul loc în care mi-aș fi dorit să rămân, și gândul că aveam să fiu nevoită să plec din nou nu-mi dădea pace. Vedeam în ea o parte din mine, motiv pentru care ne-am și apropiat atât de mult.

Am aruncat o privire spre ea. Stătea sprijinită de masa unuia dintre indivizi, aplecată spre el, și îi adresa un zâmbet cuceritor, greu de ignorat. Eram convinsă că urma să aibă parte de acțiune în seara aceea; nu scăpa niciunul din mrejele ei. Era o femeie frumoasă, mică de statură, cu trăsături fine și un zâmbet irezistibil. Părul ondulat îi încadra perfect fața palidă, dându-i un aer de adolescentă, în timp ce privirea ei inspira maturitate și independență.

— Crystal, îmi atrase Ben atenția. Mă acoperi, te rog?

Mi-am întors privirea spre el, nedumerită. Îmi întinse foaia pe care o smulse din carnețelul său, aruncându-mi o privire rugătoare.

— Masa șase! rosti, apoi se îndreptă spre vestiare, încă privind în direcția mea. Merg să fumez o țigară, în spate!

Am luat hârtia și am citit cu voce tare, pentru ca bucătarii din spate să audă comanda, apoi am pregătit tava.

Credeam că aveam să urăsc jobul ăsta. Să stau să-i servesc

pe alții, să le ascult reclamațiile, să strâng după ei și să fac curățenie nu suna nicidecum a ceva ce aș fi făcut în mod obișnuit. Nu era atât de rău cum suna însă. Era o metodă prin care îmi omoram timpul, ceea ce însemna mult pentru mine.

Am așezat pe tavă farfuria pe care mi-a înmănat-o bucătăreasa și am mers spre masa indicată de colegul meu. Restaurantul era neobișnuit de aglomerat, și noaptea abia începea. Am pus farfuria în fața bărbatului, urându-i poftă bună cu un zâmbet larg, apoi am dat să mă întorc spre tejghea. Brianna încă mai flirta cu unul dintre luptători. Când am trecut pe lângă ea, mi-a aruncat o privire ștregărească, zâmbind în colțul gurii. Am ajuns în spatele tejghelei, moment în care și-a îndreptat pașii în direcția mea. Imediat ce s-a apropiat, am început să râd.

— Deci, am început eu, așezându-mă cu coatele pe tejghea, pe care dintre ei ai pus ochii?

S-a așezat lângă mine și a oftat dramatic.

— Mda..., îngăimă, plictisită. Cel care se uită acum spre noi, continuă șoptit. E destul de drăguț.

Am dat din cap, uitându-mă și eu spre tipul căruia Brianna îi făcea ochi dulci. Drăguț... se putea spune și așa. Eu, una, nu vedeam nimic interesant la el. Era doar un tip oarecare, banal în încercarea lui de a părea un Don Juan. Când ne-a întâlnit privirile, a făcut cu ochiul în direcția noastră, lucru ce m-a făcut să râd.

Erau atât de penibili bărbații din lumea asta, încât nu-i puteam lua în serios orice ar fi făcut. Am cunoscut un singur bărbat în acești cincizeci de ani, unul pe care puteam spune că l-am luat mult prea în serios. Cu o atitudine de băiat rău, un comportament de bătăran, prost crescut și fără strop de romantism, reușise să-mi stârneasă interesul. Am ajuns să mă îndrăgostesc de el, atât de intens, încât încă tânjeam după prezența lui, încă îl căutam – aproape inconștient – în fiecare persoană pe care o întâlneam. Avea o personalitate cum nu mai văzusem alta în niciuna dintre lumi, o forță

nemaiîntâlnită și un caracter dur și plin de încredere, lucru ce mă atrăsese ca un magnet.

Ironic era că tânjeam după un bărbat din calea căruia fugisem. Puteam fi mai penibilă de atât?

Brianna s-a îndreptat spre aparatul de cafea, pregătind una dintre cești. Am ascultat-o fredonând o melodie total necunoscută mie, în timp ce le-am înmânat bucătarilor comanda pe care o notase. A luat ceașca și a așezat-o pe tavă, alături de plicurile de zahăr și laptele, apoi s-a întors spre mine râzând.

— Îl vezi pe cel de acolo? mă întrebă, făcându-mi semne cu bărbia. Cel care stă cu spatele! mă lămuri, văzându-mi privirea încurcată. Masa nouă, C! completă ea.

Am dat din cap, privind cu atenție bărbatul. Stând oarecum separați de restul grupului, la mesele de lângă fereastră erau doi tipi, amândoi întorși cu spatele. Nu puteam vedea chipul niciunuia, dar începusem deja să-i analizez cu o oarecare curiozitate. Unul dintre ei părea să-mi atragă atenția într-un mod straniu, însă am revenit asupra celui de la masa indicată de Brianna, inspirând adânc. Ceva din aura lui îmi dădea o senzație stranie. Stătea sprijinit cu coatele pe masă, ținându-și spatele drept. Îi puteam ghici atitudinea autoritară chiar și astfel. Postura lui îi dădea un aer intimidant. La o primă privire, aș fi putut jura că el era liderul grupului.

— A comandat o cafea și are o cerere specială, continuă Brianna, făcându-mă să-mi întorc privirea spre ea.

— Nu, zău? am întrebat, ridicând din sprânceană. Și ce anume vrea?

— A ținut morțiș să fie servit de tine, râse ea, înmânându-mi cafeaua pe care o pregătise. Ești o norocoasă; ăla e cel mai sexy dintre ei.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi i-am luat tava din mână și i-am întors spatele.

— Știi că nu sunt interesată, Bri. Nu mai încerca să-mi faci lipeala!